

Full diocesà

17 d'agost del 2014

Els colors del romànic

Exposició al Museu Episcopal de Vic. Qui eren i amb quins colors pintaven els artistes de fa mil anys? Aquestes qüestions troben resposta combinant diverses vies d'estudi: les noves tècniques de laboratori, les dades dels receptaris medievals i la recerca dels agents implicats en la realització de l'objecte artístic, des de qui encarregava l'obra fins a l'artista, passant pel públic a qui anava adreçada. Actualment encara hi ha l'opinió que el romànic era un art auster i de gran simplicitat, i no era així, perquè, malgrat que les esglésies avui se'ns mostren amb les parets nues, el cert és que a l'època romànica els colors vius i brillants n'envaïen tots els racons. Els murs, les taules que revestien els altars, els baldaquins que els cobrien i les escultures que ornaven els temples

eren pintats de colors llampants. L'exposició «Pintar fa mil anys. Els colors del romànic» pretén revelar, doncs, alguns aspectes sobre la identitat i la formació d'aquests pintors, sobre qui els proporcionava els mitjans per a la seva tasca i com obtenien les matèries per a donar color a les seves obres. Aquesta mostra, organitzada pel Museu Episcopal de Vic, presenta els resultats de tres anys de recerca, realitzada en el marc del projecte «Magistri Cataloniae. Artistes, patrons i públic: Catalunya i el Mediterrani (segles XI-XV)», de la Universitat Autònoma de Barcelona. Amb aquest objectiu s'han analitzat obres com el baldaquí de Ribes, els frontals de Puigbò i Espinelves, l'altar de Lluçà i les pintures murals de sant Tomàs Becket de Santa Maria de Terrassa.

«Compliu els vostre manaments, obreu el bé»

Diumenge XX durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

Diu el Senyor: «Compliu els vostres manaments, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meva salvació, i de revelar-se la meva bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la nova aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meva casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració.»

(56,1,6-7)

Salm responsorial

Que us lloïn les nacions, Déu nostre,
que us lloïn tots els pobles alhora.

(Salm 66)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que sóc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, què no vindrà quan ells s'incorporin? No serà un pas de mort a vida? Quan Déu concedeix a algú els seus favors i el crida, no es fa mai enrere. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

(11,13-15.29-32)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meva filla està endimoniada.» Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-vos i cridar.» Jesús els respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel.» Ella

vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me.» Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells.» Ella li contestà: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos.» Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols.» I a l'instant es posà bona la seva filla.

(15,21-28)

«En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: "Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meva filla està endimoniada"»

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

17 diumenge XX de durant l'any / Cicle A

— Sant Jacint, prevere (*1257)
Isaïes 56,1-6-7 / Salm 66 / Romans 11,13-15.29-32 / Mateu 15,21-28

18 dilluns

— Santa Elena, emperadriu (*329)
— Santa Laura, verge
Ezequiel 24,15-24 / Salm: Deuteronomi 32,18-21 / Mateu 19,16-22

19 dimarts

— Sant Magí, asceta i màrtir (s.III-IV)
— St. Joan Eudes, prevere (1601-1680)
Ezequiel 28,1-10 / Salm: Deuteronomi 32,26-36 / Mateu 19,23-30

20 dimecres

— Sant Bernat de Claravall, abat i doctor de l'Església (1090-1153)
Ezequiel 34,1-11 / Salm 22 / Mateu 20,1-16

21 dijous

— Sant Pius X, papa (1835-1914)
— Sant Gilbert, abat
— Sant Privat, màrtir (*407)
Ezequiel 36,23-28 / Salm 50 / Mateu 22,1-14

22 divendres

— La Mare de Déu, reina
Ezequiel 37,1-14 / Salm 106 / Mateu 22,34-40

23 dissabte

— Mare de Déu del Mar
— Santa Rosa de Lima, verge (1586-1617)
Ezequiel 43,1-7a / Salm 84 / Mateu 23,1-12

Tots estrangers? Tots fills!

Mn. Marc Majà i Guiu

Les lectures d'avui recullen el tema de la diferència entre israelites i pagans. Isaïes, adreçant-se als qui retornen de l'exili, els diu que fins i tot els «estrangers», si es mantenen fidels a l'aliança de Déu, podran anomenar el temple de Déu «casa d'oració». El Salm canta repetidament que «tots els pobles alhora», sense excepció, seran regits per la justícia i la rectitud, que tots veneraran el mateix Senyor. Sant Pau, en la carta als cristians de Roma, conclou dient que Déu, en el seu projecte salvífic, acabarà per «compadir-se finalment de tots», jueus i pagans. Per últim, Jesús lloa obertament la dona de terra estrangera per la seva fe: «Quina fe que tens!»

Déu tira endavant el seu projecte d'amor partint de l'elecció d'un poble (Israel) per tal d'arribar a tota la humanitat. Així, l'elecció d'Israel no és un privilegi sinó una missió, una responsabilitat d'amor. Jesús porta a plenitud aquesta obertura universal de la salvació. En la persona de Jesús, Déu es compadeix finalment de tots, jueus i no jueus.

Apliquem-nos, avui, aquestes paraules. Cadascú ha passat etapes de la vida en què ha viscut més plenament com a fill, i d'altres en què s'ha esgarriat; tots tenim aspectes en què vivim tal com Déu mana, i d'altres en què ens regim pel propi caprici. A tots, l'Escriptura ens recorda avui una gran veritat: «Quan Déu ha concedit a algú els seus favors i l'ha cridat, no es fa mai enrere.» Renovem, doncs, l'amor originari de Déu en nosaltres, recordem que aquest és irrevocable i, amb aquesta confiança, visquem plenament com a fills seus.

La imatge

Jesús i la dona cananea. Pieter Lastman. Rijksmuseum, Amsterdam. Sorpren l'actitud de Jesús envers una dona cananea: se'n desentén perquè la seva missió immediata és per a les ovelles d'Israel. Les paraules són dures, però el to no ho devia ser tant, ja la dona, amb humilitat i agudeses, s'atreveix a corregir-lo.

Sant Pere Almató, un jove sacerdot i màrtir

Romà Casanova, bisbe de Vic

Les paraules del venerable Josep Torras i Bages, bisbe de Vic, fetes amb motiu de la beatificació de sant Pere Almató, nascut a Sant Feliu Sasserra en 1831, continuen tenint actualitat; ell és el benjamí dels nostres sants diocesosans, va morir màrtir al Tonquín el mateix dia que complia trenta-un any de vida. «La glòria del benaurat Pere Almató és la nostra pròpia glòria, de la nostra terra, de la nostra gent. És cert que tot màrtir és, en primer lloc, una glòria de l'Església Catòlica, que l'engendrà a la vida de Jesucrist; però, per a aquesta estimada diòcesi, Almató és el benjamí de la santedat, l'amic de tots, el quasi parent... que passà com un àngel per aquest món de corrupció sense encomanar-se sa malícia. Arribà a la glòria sense haver tacat la blanca vestidura de la gràcia baptismal.»

La seva cursa de vida és de donació total a Déu. Fou estudiant al Seminari de Vic. El seu esperit missioner va anar naixent en aquest temps d'estudi. L'orientació definitiva de sant Antoni Maria Claret el va portar al col·legi de missioners dominics. Els seus pares no podien entendre que el seu fill, de salut delicada, pogués emprendre l'austera vida de missioner a l'altra part de món. Però ell es mantenia ferm en la seva opció, des de la mirada de fe i d'amor a Déu. I de fet va deixar per sempre la seva família, la seva terra, el seu país per seguir el camí de la consagració religiosa dominicana. Als vots de pobresa, castedat i obediència hi va afegir, com tots els religiosos cridats a ser missioners, un quart vot: estar disposat a anar a les Filipines, si així ho creien els superiors. En 1853, estant ja a les Filipines, fou ordenat de prevere.

En 1855 fou enviat al regne del Tonquín, on fou missioner en circumstàncies heroiques. La persecució religiosa es va fer més forta i ell va escriure als seus pares: «Des de la meva darrera carta han augmentat els mals d'aquestes

missions. Un senyor vicari apostòlic fou martiritzat cruelment, molts sacerdots decapitats, desterrats molts catequistes i cristians; destruïts pobles sencers, i torturats cruelment tots els qui no volen abandonar la religió.» I, de fet, ell moria màrtir de Crist el dia 1 de novembre. Pel març de l'any següent va arribar la nova a casa seva. La seva mare va anar corrents a la parròquia a encomanar misses en sufragi de la seva ànima. El rector li va dir: «Als sants no els han de fer funerals. El seu fill és un sant màrtir i se n'ha anat de dret al cel.»

